

A Győri Ítélőtábla a dr. Geiszt Éva ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Bors Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.** és a J & H Ügyvédi Iroda által képviselt **II.r. alperesek** ellen **kártérítés megfizetése** iránti perében a Veszprémi Törvényszék 2012. július 5. napján kelt 5.P.21.455/2008/121. számú ítélete ellen a felperes részéről 122. és a II.r alperes részéről 123. sorszám alatti előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II.r alperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyen eljáró hatóság felhívására 1.166.400,- (Egymillió-egyszázhatvanhatezer-négyszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, továbbá a felperesnek 15 napon belül 300.000,- (Háromszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r alperesnek 10.000,- (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

A fentieket meghaladóan a felek maguk viselik a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I., II.r. alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 11.914.472,-Ft-ot és annak 2004. december 30-tól a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatát, valamint 622.053,-Ft perköltséget. Kötelezte az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.664.995,-Ft-ot és ennek 2004. december 30-tól a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatát, valamint 170.345,-Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperes részére 841.877,-Ft, míg a II.r. alperes részére 1.433.084,-Ft perköltséget, az államnak pedig felhívásra 657.000,-Ft eljárási illetéket. Kötelezte az I., II.r. alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 243.000,-Ft eljárási illetéket. Kimondta, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik az eljárás során felmerült költségeiket.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az I.r. alperes 1996. október 21-től 2000. szeptember 15-ig a felperes alkalmazásában állt, az építőiparban használatos speciális áruk forgalmazását végző "A" osztály irodavezetője volt. Az II.r. alperes 1995. május 1-jétől dolgozott területi képviselőként, egyben értékesítési tanácsadóként a felperes "A" osztályánál. A délnyugat-magyarországi területen feladatát képezte egyebek mellett a termékforgalmazás is. Mindemellett a felesége tulajdonát képezte az "B" Kft., amely túlnyomórészt építőipari kivitelezési munkálatokkal foglalkozott és ennek során felhasznált és forgalmazott "A" termékeket is. A cég ténylegesen a II.r. alperes irányítása alá tartozott. Az II.r. alperes 1997. második felétől 2000. augusztus végéig rendszeresen szállíttatott el botamentes anyagot a felperes raktárából és azokat egyrészt a "B" Kft. nevében értékesítette, másrészt olyan építkezéseknél építtette be, amelyeknél a "B" Kft., mint alvállalkozó részt vett. A befolyt vételárat a II.r. alperes átvette, azonban a felperesnek nem fizette meg, hanem a cég bevételeként könyvelte el.

A II.r. alperes egyúttal megállapodott az I.r. alperessel abban, hogy működjön közre az adminisztrációban a fentiek leplezése terén. Ennek megfelelően a felperes részéről az I.r. alperes a II.r. alperes által irányított cég vevői nevére kiállította a számlákat, azonban azokat nem a vevőknek, hanem a II.r. alperesnek küldte el. Az I.r. alperes ezen valótlan tartalmú számlákat a felperes könyveléséhez eljuttatta, a könyvelőiroda figyelemmel kísérte, hogy azok közül melyik kiegyenlítése történt meg, ennek eredményét továbbította az I.r. alperesnek, akinek ez alapján kellett elkészítenie a kintlévőségi listát, ő azonban a németországi cégvezetésnek nem a könyvelőiroda által megküldött adatok figyelembevételével elkészített kintlévőségi listát küldte meg, hanem azt jelentősen módosította, abból különböző számlákat kivett, stornírozott. Ennek eredményeként az általa megküldött kintlévőségi lista több 10 millió Ft-tal kevesebb hiányt mutatott, mint amelyet a könyvelőiroda állított össze. Az I. és II.r. alperesek ezen magatartásukkal a felperesnek összesen 35.170.307,-Ft kárt okoztak.

Miután a felperes a fentiekről tudomást szerzett, az érintett számlákat stornírozta, majd az új számlákat az "B" Kft. felé állította ki, ennek nemteljesítésére figyelemmel pedig pert indított. A Baranya Megyei Bíróság az 1.G.02-01-040161/26. számú - a Pécsi Ítéletábla Gf.IV.30.197/2003/3. számú ítélete folytán, 2003. augusztus 27-én jogerőre emelkedett - ítéletével kötelezte az "B" Kft-t, hogy fizessen meg a felperesnek 27.811.900,-Ft tőkét és annak 2001. január 20-ától járó törvényes mértékű kamatát, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A követelés behajthatatlannak bizonyult.

Az ítéleti tényállás szerint az I.r. alperes, mint osztályvezető jogosult volt a vevőktől készpénzt átvenni, amelyet azonban a felperes pénztárába több alkalommal elmulasztott befizetni, azokat saját céljaira fordította, ezzel 2000. július végéig a felperesnek összesen

9.773.550,-Ft kárt okozott, melyből 2.126.960,-Ft megtérült, a fennmaradó kárösszeg tehát 7.646.590,-Ft.

A bíróság megállapítása szerint a fenti cselekmények kapcsán a Veszprémi Városi Bíróság az 1.B.2320/2002/188. számú, a Veszprém Megyei Bíróság 1.Bf.818/2007/8. számú ítélete folytán 2008. február 12-én jogerőre emelkedett ítéletében megállapította az alperesek büntetőjogi felelősségét, ugyanakkor az "**B**" Kft. felé felhalmozódott 40.805.593,-Ft tartozás vonatkozásában a II.r. alperes felelősségét nem állapította meg. E tekintetben a család bűncselekményének törvényi tényállási elemeit nem látta megvalósulni, figyelemmel arra, hogy a cégnek az anyagi, vagy a vagyoni helyzete lehetővé tette volna az adott időszakban a tartozás megfizetését, az elszállított anyag ellenértékének megfizetésére a cég pénzeszközei fedezetet nyújtottak volna.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes németországi anyacége által kötött biztosítási szerződés kiterjedt a két magyar leányvállalatára, közte a felperesre is. A biztosító társaság a felperesnek 2001. december 19-én 37.698.089,-Ft-nak, míg 2004. december 29-én 7.368.300,-Ft-nak megfelelő biztosítási összeget fizetett meg (mindösszesen 45.066.389,-Ft-ot). A biztosítási szerződés a munkavállalók szándékos cselekedeteiből származó károk biztosítását szolgálta.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy a jogerős bírói ítélet az I., II.r. alperesek bűnösségét 35.170.307,-Ft összegű közös, és az I.r. alpereshez köthető további 7.646.590,-Ft összegű károkozás vonatkozásában állapította meg. A felek nem vitatták, hogy a büntetőbírói ítéletben a kárösszegek tekintetében számítási hiba volt feltárható, ennek korrekciójával nyertek megállapítást a fenti összegek.

Utalt a bíróság arra, hogy a következőes bírói gyakorlat szerint a büntetőítéletnek nemcsak a rendelkező része, hanem a bűnösséget megalapító tényállása sem tehető polgári perben vitássá, hisz ez a bűnösség kérdésére is kihatna. A perbeli esetben az alperesek bűnösségének megállapításához a tényállási elemként az a kárösszeg is hozzátartozik, amely a bizonyítási eljárás eredményeképpen terhükre megállapításra került.

Megállapította a bíróság, hogy a felperes és az "**B**" Kft. közötti polgári perben, továbbá a büntetőeljárásban érintett számlák szinte teljes körűen azonosak. A Kft. részéről teljesítésre nem került sor.

Az alperesek védekezésével kapcsolatosan a bíróság a biztosítási szerződési feltételek, a biztosító által lefolytatott vizsgálat, továbbá a büntetőítélet, valamint a polgári perben hozott marasztaló ítélet alapján úgy foglalt állást, hogy a biztosítási szerződés hatálya a "**B**" Kft. és a felperes jogviszonyára nem terjed ki, így megalapozatlan az a felperesi álláspont, amely a biztosítási összeget részben a polgári perben érvényesített követeléssel szemben is el kívánja számolni.

Téves, hogy a felperes külön kártételként értelmezi a cég számlatartozását, továbbá az I., II.r. alperesek részéről bűncselekménnyel okozott kárt, holott kétséget kizáróan ugyanazon számlatartalmakra terjed ki a büntetőeljárás és a polgári per is, csupán az előbbi a korábbi számlaszámokat, míg az utóbbi a stornírozás utáni új számlaszámokat tünteti fel. Mindebből az következik, hogy a teljes biztosítási összeget az alperesek terhére megállapított

bűncselekményekkel okozott kár körében kell és lehet a Ptk. 293. §-a alapján elszámolni, mint az okozott kárt csökkentő tételt.

Ezzel kapcsolatosan a bíróság elfogadta azt a II.r. alperesi hivatkozást, mely szerint a folytatólagosan elkövetett bűncselekménnyel okozott kár esetén a megítélt polgári igényhez kapcsolódó kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja a folytatólagos bűncselekmény utolsó részselekménye megvalósulásának napjával azonos (BH 1979.136., BH 1979.12.). A bűncselekmény-sorozat 2000. augusztus 31-ig zajlott, ennek figyelembevételével határozta meg 20 %-ban az elsőfokú bíróság a 2001. december 19-ig terjedő időszakra a késedelmi kamatot és annak összegét elszámolta a biztosító által teljesített összeggel szemben. Az ekként kapott maradványösszeget és kamatait csökkentette a 2004. december 29-i biztosító általi teljesítés összegével és megállapította, hogy ekkortól kezdődően az I.r. alperes tartozása 2.664.995,-Ft és kamatai, míg az I., II.r. alperesek egyetemleges tartozása 11.914.472,-Ft és 2004. december 30-tól számított törvényes késedelmi kamatai.

Az elsőfokú bíróság a felperes pernyertességének arányát 27 %-ban határozta meg, ennek figyelembevételével határozott a perköltség viseléséről, melynek során a II.r. alperes által bruttó 3.500.000,-Ft összegben sikerdíjként érvényesített ügyvédi munkadíjat eltúlzottnak, a kifejtett tevékenység mennyiségével és minőségével arányban nem állónak értékelte, így azt az irányadó rendelet 2. §. (2) bekezdésében foglaltak alapján a 3. §. (2) bekezdés a.) és b.) pontja szerinti összegre mérsékelte, elszámolva ezen túlmenően a felek által előlegezett perköltséget is. Az I.r. alperes javára megállapított perköltséget a rendelet (6) bekezdése alapján határozta meg, a 3. §. (2) bekezdése és b.) pontjában foglalt összeg felére való mérséklésével. Értékelte, hogy az I.r. alperesnek jogi képviselője csak a per későbbi szakaszától látott el tevékenységet, így ez az összeg áll arányban a képviselő által kifejtett tevékenység mennyiségével és minőségével. Erre figyelemmel ÁFA-val együtt az I.r. alperes javára bruttó 1.153.255,-Ft, míg a II.r. alperes javára 1.407.411,-Ft ügyvédi munkadíjat állapított meg.

A II.r. alperes fellebbezésében kérte az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a biztosító és a felperes között engedményezési szerződés jött létre a kifizetett összeggel kapcsolatosan, a követelés a biztosítóra szállt át, így a felperesnek nincs keresetösség jogja.

Kifogásolta az elsőfokú ítélet számszaki levezetését. Álláspontja szerint a közösen okozott kárnál a kamatfizetés kezdő időpontja 2000. augusztus 31. helyett 2001. április 4. A kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében ugyanis nem az eredetileg kibocsátott és később stornózott számlák, hanem az új számlák az irányadóak. Ekként az utolsó károkozásra 2001. április 4-én került sor. Erre is figyelemmel a Ptk. 301. §. (1) bekezdése alapján 2001. december 19-ig nem évi 20, hanem évi 11 %-os kamat figyelembevételével határozandó meg a kárösszeg.

Hivatkozott arra, hogy az I.r. alperes tekintetében a biztosító könyvvizsgálói jelentése 2.045.467,-Ft kárt rögzít, ezt tekintette tehát a biztosító elfogadottnak, a biztosító teljesítése tehát az I.r. alperesre eső kár összegével szemben ilyen mértékben számítandó be, nem pedig a büntetőítéletben szereplő mértékben. Az I.r. alperes esetében az utolsó elkövetési időpont 1999. december 16. A kifejtettekre figyelemmel a helyes számítás eredményeképpen megállapítható, hogy a biztosító teljesítése a közös és kizárólag az I.r. alperessel szemben érvényesíthető kárt is fedezte kamataival együtt.

A felperes fellebbezésében az alperesek javára megítélt ügyvédi munkadíj leszállítását kérte. Kifejtette, hogy bár az elsőfokú bíróság rögzítette ítéletében, hogy az I.r. alperes képviselőt csak a per későbbi szakaszában látta el jogi képviselő, ehhez képest a munkadíjat mégsem mérsékelte eléggé, holott az ügyvéd írásos munkát keveset végzett, oly szakaszban kapott meghatalmazást, amikor már minden bizonyítás elő volt terjesztve, bizonyítási indítványokat nem tett.

A II.r. alperes jogi képviselője szintén viszonylag kevés írásos munkát végzett. A perben a jogalap nem volt kérdéses, erre tekintettel a munkadíj mérséklésének van helye.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezés által támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a biztosító által fizetett összeget meghaladó kárát a felperes érvényesítheti, továbbá az alperes által a kamatfizetés lehetséges kezdő időpontjaként hivatkozott utolsó számla kiállítása nem esik egybe a kár bekövetkeztével, hiszen a számlát a felperes később állította ki, de az alperesek károkozó magatartása jóval korábban befejeződött.

A felperes és a II.r alperes fellebbezése az alábbiak szerint egyaránt alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű, logikai ellentmondástól mentes mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, a Pp.4.§ (2) bekezdésének megfelelő alkalmazásával helyes döntést hozott. Az ítélet tábla mind döntésével, mind jogi álláspontjával, mind pedig a felperes javára megítélt kártérítés számszaki levezetésével egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki.

A jogerős büntető ítélet igazolja az alperesek Ptk.339.§ (1) bekezdése szerint kárfelelősségének fennállását, hogy a jogellenes magatartásukkal okozati összefüggésben a felperes kárt szenvedett. Minekután a jogerős büntető ítélet az alperesek bűnösségét az egyedileg, tételesen meghatározott számlákhoz kapcsolódó magatartásuk tekintetében megállapítja, így az elsőfokú bíróságnak a Pp.4.§ (2) bekezdésében foglaltak mellett nem volt eljárásjogi lehetősége annak újbóli érdemi vizsgálatára, hogy ezen számlákhoz kapcsolódó alperesi magatartás mindegyike tekintetében fennállnak-e a kártérítési felelősség feltételei, azaz az alperesek részéről a jogellenes károkozó magatartás valamennyi tekintetében megállapítható-e. Az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen kifejtette, alapján tehát - a felek egyező álláspontjának megfelelően korrigálva a büntető bírósági ítéletben észlelhető számítási hibát - az okozott kár mértékét a büntetőeljárásban hozott jogerős ítélet által meghatározottak alapul vételével állapította meg.

A biztosító által megtérített összeg elszámolása körében az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy az "B" Kft. számlatartozását külön kártételként nem lehet minősíteni, hiszen a büntetőeljárás anyagából kétséget kizáróan megállapítható, hogy ezen számlatartozás mögött ténylegesen ugyanazon számlatartalmak húzódnak meg, mint amely tekintetében a jogerős büntetőbírói ítélet az alperesek büntetőjogi felelősségét, a bűncselekmény elkövetését megállapította. Ennél fogva helyes az az ítéleti álláspont, hogy a

felperes által kapott teljes biztosítási összeget az alperesek terhére megállapított bűncselekményekkel okozott kár teljesítése körében kell elszámolni.

E körben rámutat az ítélet tábla arra, hogy téves a II.r alperesnek a biztosító teljesítésével bekövetkező jogosult jogutódlás tekintetében elfoglalt fellebbezési álláspontja. A felperes és a biztosító között a kifizetett összeggel kapcsolatos engedményezés - egyébként a Ptk.558.§ (1) bekezdésében foglalt szabályozásnak megfelelő tartalommal - a biztosító által megtérített kár erejéig eredményez jogutódlást. A perbeli esetben a felperes módosított keresetében nem eziránt, hanem a biztosítási összeg által nem fedezett (tehát a biztosító által meg nem fizetett) kára megtérítése iránt támaszt igényt. Igényérvényesítése tekintetében tehát az aktív perbeli legitimációja fennáll.

Az elsőfokú bíróság a Ptk.293.§-ának alkalmazása során a Ptk.301.§ és 360.§-a figyelembevételével (a hivatkozott eseti döntésekre utalással) akként foglalt állást, hogy a folytatólagosan elkövetett bűncselekménnyel okozott kár esetén a kár bekövetkezte a bűncselekmény utolsó részselekményének megvalósulási időpontjához igazodik. Ezen álláspontját a peres felek fellebbezéssel nem támadták, ennek folytán azt az ítélet tábla is alkalmazandónak fogadta el a másodfokú eljárás során. Megállapította, hogy a II.r alperesnek a kamatfizetés ítéletben meghatározottól eltérő kezdő időpontjával kapcsolatos jogi álláspontja téves, hisz - mint ahogy a felperes a fellebbezési eljárásban rámutatott - a felperes kára nem a bűncselekmény-sorozattal érintett számlák stornóztatása után a felperes által kiállított újabb számlák keltéhez kötődik, hanem az alperesek bűncselekmény alapjául szolgáló károkozó magatartásának megvalósulásával vált esedékessé. Az e körben is irányadó jogerős büntető bírósági ítélet szerint az alperesek részéről a bűncselekmény elkövetése az alperesek által közösen okozott kár körében 2000. augusztus 31-ig, míg a kizárólag az I.r alperes által okozott kár tekintetében - az időben utolsó - 2000. július 28-i dátumú számlával kapcsolatos I.r alperesi magatartással befejeződött. (büntető ítélet indokolásának II/1. számú tétele).

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját helytállóan határozta meg 2000. szeptember 1-jében.

A kamat mértéke körében az ítélet tábla utal arra, hogy bár a Ptk.301.§ 2000. szeptember 1-jétől hatályos (1) bekezdése már nem 20%-ban határozza meg a törvényes késedelmi kamatot, de a Ptk. ezen rendelkezésének módosításáról szóló 2000. évi LXXXVIII. Törvény 3.§ (1) bekezdése értelmében a 2000. szeptember 1-jét megelőzően keletkezett jogviszonyból eredő kamatkövetelésekre a korábbi szabályok, tehát a 20%-os kamatmérték az irányadó és az alkalmazandó. Ennek megfelelően - tekintettel arra, hogy a bűncselekményt elkövető alperesi magatartás korábbi időpontban teremti meg a kártérítési jogviszony létrejöttét - az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazott az elszámolás során 2001. december 31. napjáig terjedő időszakban 20%-os mértékű késedelmi kamatot a számítása során .

Helyesen hivatkozott fellebbezésében - annak tartalma szerint - a II.r alperes arra, hogy a Ptk.290.§ (1) bekezdése értelmében, ha a kötelezettnek a jogosulttal szemben több tartozása áll fenn és teljesítése nem fedezi valamennyi tartozását, azt mindenekelőtt a kötelezett rendelkezése szerint, ennek hiányában pedig arra a tartozásra kell elszámolni, amelyre a kötelezett felismerhetően szánta. A perbeli esetben azonban a felperes által megjelölt (93/A/1. alatt csatolt) könyvvizsgálói anyag nem alkalmas annak ítéleti bizonyossággal való

alátámasztására, hogy a biztosító a kizárólag az I.r alperest érintő kárösszeg tekintetében a II.r alperes által hivatkozott összegben kívánta csak a teljesítését elszámolni. Ennek és a 290.§ (2) bekezdésében foglalt feltételeknek a hiányában az elsőfokú bíróságnak a (3) bekezdés értelmében a teljesítéssel a két követelést arányosan kellett csökkentenie.

Mindemellett az ítéletábra úgy foglalt állást, hogy a perbeli esetben a Ptk.290.§ hivatkozott rendelkezései nem is irányadók, hisz a biztosító teljesítésére egyetlen jogviszony, a biztosítási jogviszony keretében került sor, a biztosítónak a felperessel, mint jogosulttal (biztosítóval) szemben nem állt fent több tartozása, csupán az alperesek által elkövetett kár megtérítése iránti kötelezettsége. Ennek megfelelően az alperesek által közösen, továbbá kizárólag az I.r alperes által okozott kár egymáshoz viszonyított arányának megfelelően kellett az elsőfokú bíróságnak a biztosítási összeget elszámolnia.

Az elsőfokú bíróság a fentebb kifejtetteknek megfelelően számszakilag is maradéktalanul helytállóan alkalmazta a Ptk.293.§-ában foglaltakat és helytállóan állapította meg az alperesek marasztalási tőkeösszegét és az ahhoz kötődő kamatfizetési kötelezettség mértékét és kezdő időpontját.

Az ítéletábra nem osztotta a felperesnek a perköltségviselést érintő fellebbezési kérelmét sem. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperesek jogi képviselői által ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet egyedileg, elkülönítve és sajátosságaihoz igazodóan, valamennyi releváns szempont maradéktalan figyelembevételével értékelte, a II.r alperes által az ügyvédi megbízási díjmegállapodásban foglaltak szerint, továbbá az I.r alperes által a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint érvényesített díj követelést egyaránt jelentősen és a kifejtett tevékenységgel arányosan mérsékelte. Az ekként megállapított ügyvédi munkadíj további leszállítására az ítéletábra a felperesi fellebbezésben foglaltak alapján sem látott megfelelő indokot.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az eredménytelen felperesi fellebbezéssel kapcsolatosan felmerült költségek viselésére a felperest, míg az eredménytelen II.r alperesi fellebbezéssel kapcsolatosan felmerült költségek viselésére a II.r alperest kötelezte. A II.r. alperest erre figyelemmel a 14.579.467,- forintos fellebbezési pertárgyérték alapján megállapított feljegyzett fellebbezési illeték állam javára, továbbá a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés a./ és b./ pontja, valamint (5) bekezdése szerint megállapított - az Áfa-t is magában foglaló- ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség felperes javára való megfizetésére kötelezte.

Utóbbi összegét a II.r alperes által a saját fellebbezése tekintetében a felperes részére fizetendő, továbbá a felperes által a felperesi fellebbezés tekintetében a II.r alperes részére fizetendő ügyvédi munkadíj különbözetében állapította meg.

Az I.r alperes a felperes fellebbezése tekintetében pernyertes lett, ugyanakkor a másodfokú eljárás során érdemi nyilatkozatot nem tett, jogi képviselője előkészítő iratot nem terjesztett elő és a tárgyaláson sem jelent meg. Ennek értékelésével az I.r alperes javára a felperest a hivatkozott rendelet 3.§ (6) bekezdésében foglaltak szerint bruttó 10.000,- forintra mérsékelt másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Győr, 2013.április 24. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: